

Č. 714.

Honební právo (Čechy): I. Členy honebního společenstva jsou jen gruntovníci určité osady, kteří jsou v ní usazeni, majíce v ní usedlost domovní. — II. Kdo jest oprávněn bráti instančními prostředky v odpor opatření týkající se pronájmu společenské honitby? — III. Právní věta stejná jako při č. 544 a j.

(Nález ze dne 15. února 1921 č. 1931.)

Prejudikatura: k I. nál. č. 512.

Věc: Karel G. v Janovičkách proti zemskému správnímu výboru v Praze o pronájem honitby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Honební výbor v Janovičkách usnesením z 30. září 1919 pronajal společenskou honitbu na období od 1. února 1920 do 31. ledna 1926 Josefu K. za nájemné 100 K ročně. Okresní správní komise ve Vysokém Mýtě ve schůzi z 20. listopadu 1919 vzala na vědomí toto pronajmutí a vyrozuměla o tom i nájemce honitby i honební výbor. Dosavadní pachtýř honitby Karel G. žádal podáním z 22. ledna 1920 okresní správní komisi, aby vyšetřila, proč nebyla uvedená honitba zadána veřejnou dražbou a zda pronajmutí z volné ruky nepoškozuje honební společenstvo, a aby zařídila, co uzná za potřebné.

Okresní správní komise ve Vysokém Mýtě rozhodnutím z 15. června 1920 č. 303 zamítla tuto žádost z důvodu, že již usnesením ze dne 20. listopadu 1919 vzala nový pronájem honitby na vědomí a že usnesení toto nabylo moci práva.

Rekurs Karla G. do tohoto rozhodnutí byl zemským správním výborem zamítnut pro nedostatek legitimace rekurentovy, poněvadž tento nejí členem honebního společenstva není oprávněn naříkati usnesení o pronájmu honitby, které ostatně nabylo již moci práva.

Stěžovatel běře toto rozhodnutí v odpor pro nezákonnost. Legitimace k instanční stížnosti byla mu prý odepřena bezprávně, ježto prý mu přísluší již jako poplatníku obce a dosavadnímu nájemci honitby, mimo to však také jako členu honebního společenstva.

Své členství v honebním společenstvu zakládá stěžovatel na tom, že jest majitelem hospodářských pozemků v Janovičkách. Držba domovní usedlosti prý po zákonu podmínkou členství v honebním společenstvu není.

Stížnost namítá dále, že formální právní moc rozhodnutí okresní správní komise nemůže státi v cestě výkonu moci dozorčí, jehož se stěžovatel u žalovaného úřadu svou dohlédací stížností dožadoval.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti takto:

Stěžovatel označuje sám své podání, kterým snažil se u žalovaného úřadu dosíci změny rozhodnutí okresní správní komise ze dne 15. června 1920, jako stížnost dohlédací. Vykonávati dohled jest však věcí úřadu dohlédacího, aniž přísluší jednotlivci subjektivní právní nárok na to, aby úřad dohlédací své moci dozorčí použil. Protože však nejvyšší správní

soud poskytuje ochrany jen subjektivním právům (§ 2 zákona o správním soudě), nemůže se stěžovatel pro odepření výkonu moci dozorčí vůbec ochrany tohoto soudu s úspěchem dovolávat.

Stěžovatel vindikuje si ovšem také právo naříkati rozhodnutí okresní správní komise řádným rekursním instančním. Než opatření, týkající se pronájmu společenské honitby, jsou oprávněni instančními prostředky bráti v odpor jen ony subjekty, jimž přísluší vůči opatření takovému postavení strany procesní, t. j. ony osoby, jichž právní sféry se opatření dotýká. K těmto subjektům náleží však kromě osob, jež — jako pachtýř — z opatření nabyly nějakého práva neb aspoň nějaké situace právní, jen honební výbor zastupující honební společenstvo, a mimo to jen jednotliví členové společenstva, kteří pronájmem cítí se zkráceni ve svých členských právech.

Stěžovatel mohl by tedy svoji rekursní legitimaci opíratí toliko o své členství ve společenstvu, nikoli však o to, že je poplatníkem v obci nebo že v minulém období byl nájemcem honitby.

Členství v honebním společenstvu přísluší však dle § 4 hon. zák. jedině držitelům pozemků osady. Následující § 5, maje na mysli též kruh osob, mluví o obyvatelích osady. Poněvadž však osada, nemajíc pevných hranic územních, určena jest jen souborem usedlostí ji tvořících, nemůže býti »držitelem pozemků osady« nikdo jiný, nežli držitel usedlosti k osadě náležející čili gruntovník, který jest v osadě usazen, maje v ní usedlost domovní.

Stěžovatel však sám doznává, že domovní usedlosti v Janovičkách nemá. Ježto pak držba hospodářských pozemků bez domovní usedlosti členství v společenstvu honebním nezakládá a stěžovatelova rekursní legitimace ve věci, o kterou jde, jediné o toto členství mohla by se opíratí, nemohl nejvyšší správní soud ve výroku žalovaného úřadu, jímž stěžovateli rekursní legitimace byla odepřena, nalézti žádné nezákonnosti. Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 715.

Honební právo (Čechy): * I. Klesl-li počet členů tříčlenného honebního výboru na dva členy, jsou tito dva členové oprávněni usnášeti se o pronájmu honitby. — II. Honební výbor zůstává ve své funkci i po uplynutí období volebního, dokud neexistuje výbor nový. — III. Pojem »daných okolností« dle § 13 hon. zák. — IV. Zamýšlený pronájem společenské honitby z volné ruky netřeba veřejně vyhlašovati.

(Nález ze dne 15. února 1921 č. 1932.)

Prejudikatura: K I. nál. č. 209 a 508 pod I.; k II. nál. č. 315 pod III.; k IV. nál. č. 467 pod II.

Věc: Václav Z. v Domažlicích a Václav V. v Radonicích (adv. Dr. A. Klouda z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za stranu zúčastněnou Štěpána S. adv. Dr. Alf. Pless z Prahy) stran pronájmu honitby.